

CELEBRITY, KTERÉ ZABÍJELY

Skutečné
zločiny
slavných

Eduard Birke

 C P R E S S

Celebrity, které zabíjely

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Eduard Birkec

Celebrity, které zabíjely – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CELEBRITY, KTERÉ ZABÍJELY

Skutečné zločiny
slavných

Eduard Birke

Věnováno Kristýnce.

© Eduard Birke, 2025
Illustrations © Nikola Logosová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5871-5
ISBN e-knihy 978-80-264-5796-1 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

OBSAH

KDYBYCH JÁ TO UDĚLAL... / 11

VLÁDCI CHAOSU / 97

SID & NANCY / 151

JEDINÉ, CO CHCI, JE SVĚT... A VŠE, CO JE V NĚM / 235

KDO HO ZABIL? / 277

IF IT BLEEDS, IT LEADS

předmluva od Jana Studničky

Možná vás to jako čtenáře téhle knihy překvapí, ale existují lidé, kteří nad žánrem true crimu ohrnují nos. Většinou to bývají muži, kteří true crime často vnímají jako trochu pošetilou dámskou zábavu. Stmívání obohacené o časové osy, pitevní zprávy a psychologické posudky. „Jak vůbec můžeš ty morbiditě poslouchat?“ brumláme si my muži pod vousy, zatímco nám v televizi běží dokument o holocaustu.

Pravda, true crime je tak trochu dámská záležitost, počty posluchaček podcastů a divaček dokumentů o reálných zločinech často převyšují své mužské protějšky o desítky procent. Když k tomu přičtu fakt, že ženy také daleko častěji čtou a konzumují více knih, nedokážu se ubránit dojmu, že tyto řádky čte nekonečný zástup dam a jeden gentleman, který si teď připadá jemně nepatřičně.

Takže, dámy, vítejte na stránkách *Celebrit, které zabíjely...* A ty se, Jardo, nestyd', jsem tady s tebou.

Na dobrém true crimu, tak jak ho najdete na stránkách této knihy, není totiž nic pošetilého ani morbidního. Je to ta nejčistší žurnalistika – bohatá na detaily, náročná ve své vlastní logice a logistice, dotýkající se mnoha vědních i lidských oborů. Taková, která vás obohatí a zároveň dá průchod vaší lidskosti, ať

už cítíte empatii k obětem zločinů nebo ojediněle i k jejich pachatelům. Správně napsaný true crime vás nechá nahlédnout do nejtemnějších koutů naší společnosti, ale nenechá vás zapomenout, že ten kout může být klidně u sousedů ve sklepe.

A nebo, jak se již brzy dočtete, přímo pod světly reflektorů.

Právě v tomhle je pro mě kniha, kterou právě držíte v ruce, neskutečně zábavná. Spojuje tuhle vysokou formu žurnalistiky s novinářinou, řekněme, pokleslejší, ale o to živější a vlastně tradičnější – s bulvárem. Umberto Eco slavně napsal, že lidé čtou bulvár proto, aby „věděli, že i slavní dokážou být nešťastní“. Minimálně v tomto ohledu jsou *Celebrity, které zabíjely* nejbulvárnější kniha, jakou jsem kdy v životě viděl. To ale pro autora představuje velkou výzvu.

Balancovat mezi zodpovědnou střídmostí, již musí dobrý truecrimista vykazovat, a bulvárem, který je ze své podstaty trochu nezodpovědně vykřičený, není lehký úkol. Je to jako procházet se po nataženém laně, zatímco nesete na zádech předávkovanou prostitutku. Eduard Birke je jedním z mála lidí, kteří na takový úkol mají.

Ostatně, viděl jsem ho dělat obojí.

V jeho schopných rukách se tak oba přístupy metodicky spojí v technicky přesnou, ale stále divokou a zábavnou mozaiku kuriózních případů, nad nimiž budete chtít trávit své večery. Jeho kniha je důkazem, že Hearstovo okřídlené rčení o tom, že „když to krvácí, má to jít na titulku“, stále platí.

If it bleeds, it leads.

**KDYBYCH JÁ
TO UDĚLAL....**

Psal se 12. červen 1994. Mlhavý nedělní večer narušoval v jinak tiché luxusní losangeleské čtvrti Brentwood neustálý štěkot. Poprvé ho zaslechl kolem čtvrt na jedenáct jeden z místních rezidentů, scenárista Pablo Fenjves. Jeho výpověď potvrdila i sousedka Elsie Tistaert, která, jakmile zaregistrovala ono žalostné vytí, vyhlédla z okna a spatřila před domem s číslem 875 na South Bundy Drive zmateně pobíhající bílo-hnědou akitu. Na rozrušené zvíře narazil i další svědek, Steven Schwab, který těsně před jedenáctou venčil svého psa. Akita muže následovala až domů, kde si všiml červených skvrn na jejím břiše a tlapkách. Pokusil se ji odvést na místo, odkud zřejmě utekla, ale chlupáč se bránil. Schwab nakonec přenechal čtyřnohého nalezence sousedskému páru, Sukru Boztepemu a Bettině Rasmussen, kteří nabídli, že se o něj přes noc postarají, a vydali se s neklidným psíkem na procházku – třeba se už nechá odvést domů. A skutečně. Zatáhl je do své ulice, kde se náhle zastavil a zíral na temnou příjezdovou cestu zastíněnou stromy. Co ho tam tak přitahovalo? A pak jim to došlo. Dveře dokořán – a pod nedalekými schody nehybné tělo.

Policisté dorazili přibližně třináct minut po půlnoci. Prošli branou k vícepatrovému domu s bílou štukovou fasádou

a opatrně se přibližovali k hrůznému výjevu jako vystřiženému z hororu. Výjevu, který odstartoval řetězec událostí, jež na nějaký čas zaměstnaly americká i světová média, zničily nejednu kariéru a co je možná důležitější, změnily pohled americké veřejnosti na vztahy mezi lidmi různých ras. Vítejte u snad nejznámějšího případu „celebrity, která zabíjela“, obecně známého jako *Lid versus O. J. Simpson*. Anebo se to celé stalo jinak?

Ale nepředbíhejme a vraťme se na scénu zločinu. Strážníci Robert Riske a Miguel Terrazas postupovali extrémně opatrně, aby nešlápli do jedné z mnoha rudých kaluží a nezneškodnotili stopy. Pomalými kroky se dostali až k tělu. Šlo o ženu ležící tváří dolů, schoulenou v klubíčku, přičemž se zadní částí těla dotýkala schodů. Měla na sobě krátké černé šaty nasáklé krví, která vytékala z bodných ran na horní polovině těla a táhla se až ke čtyři a půl metru vzdálenému kraji ulice. Skrze jeden otevřený šrám šla vidět přetnutá krční tepna, hrtan a řez na páteři u třetího obrátle. Hlava sotva držela u těla. Podle velké modřiny na zádech připomínající otisk nohy se zdálo, že pachatel přistoupil k oběti, přidržel si ji, zatáhl ji za vlasy a podřízl ji. Na ženiných rukou se nacházelo jen málo obranných zranění, což značilo krátký zápas. Že by loupežné přepadení? Těžko říct. Na první pohled nebylo patrné, že by někdo vstoupil do domu. Žádné známky vloupání. Napravo od zesnulé, kousek za keřem, ležel schoulený muž s otevřenýma očima, taktéž v notně potřísněném oděvu, a sice světle hnědé košili a modrých džínách. Zdánlivě šlo o podobný případ – zásahy nožem na těle a řez na krku. Měl poškrábaný obličej a z nosu a levého ucha mu tekla krev. Přesné

details však v danou chvíli nemohli strážníci pozorovat. Bez koronera se k nehybným postavám nesměli přiblížit na méně než dva metry.

Poté, co Riske a Terrazas zjistili, že mají co do činění s násilným trestným činem, zavolali vysílačkou posily. Během několika minut dorazil seržant Martin Coon v doprovodu dvou strážníků, kteří zajistili místo činu a začali odklánět poměrně rušnou noční dopravu. Asi ve tři čtvrtě na jednu přijeli záchraňáři a oficiálně potvrdili, že lidé na pozemku jsou skutečně mrtví. V mezích se Riske a jeho kolega pokoušeli identifikovat zavražděné. Vzhledem k místu nálezu těl správně odhadli, že by mohlo jít o pětatřicetiletou Nicole Brown Simpson – obyvatelku nemovitosti a shodou okolností i bývalou manželku slavného afroamerického sportovce a herce O. J. Simpsona. Totožnost druhého zemřelého však zůstávala prozatím neznámá.

Zajímavé je, že zdroje se ne vždy shodují v tom, zda Nicole Brown Simpson onu nemovitost na Bundy Drive vlastnila, či nikoliv. Některé články uvádějí, že šlo o pronájem, jiné tvrdí, že třípatrovou rezidenci ve středomořském stylu o rozloze cca 315 m² s několika terasami koupila v lednu 1994 za 625 000 dolarů.

Následoval vcelku komplikovaný sled událostí. V první řadě se zajistil převoz vystresované akity do útulku v západním

Los Angeles. Poté, asi deset minut po druhé hodině ranní, místo činu navštívili detektivové ze západolosangeleského oddělení vražd a provedli vizuální prohlídku oblasti a širšího okolí. Zjistili, že v ložnicích v patře spí dvě malé děti – devítiletá Sydney a šestiletý Justin – dcera a syn obyvatelky a jejího exmanžela O. J. Simpsona. Holčička a chlapeček pravděpodobně vůbec netušili, co za hrůzy se odehrálo pod jejich okny. Policisté je vzbudili, oblékli a zajistili jejich transport na policejní stanici West Los Angeles Division, kde děti musely počkat, až je formálně identifikují jejich příbuzní.

V půl třetí ráno se na lokaci pohybovalo již osmnáct policistů. Krátce nato si případ převzala speciální jednotka HSS, spadající pod losangeleské oddělení loupeží a vražd, složená z těch nejlepších kapacit v oboru. Vedoucí oddělení kapitán William O. Gartland pověřil detektivy Toma Langeho a Phila Vannattera vedením vyšetřování. Ti se ohlásili ve 4:05 a 4:25 ráno. Dá se říct, že bez jejich přítomnosti se k mrtvým nesměl nikdo ani přiblížit. Dokonce i úloha policejního fotografa se do té doby omezovala jen na pořízení fotografií obecného charakteru.

Při obhlídce lokality zaznamenali několik předmětů pohozených kousek od obou obětí. Jen pár centimetrů od těla Nicole Brown ležel svazek klíčů, tmavá pletená čepice, pager, zakrvácená bílá obálka a levá kožená rukavice. Policejní tým pak zvažoval další strategii. Velitel operačního oddělení navrhl kontaktovat nejbližšího příbuzného přeživších – O. J. Simpsona – aby se s ním domluvili na převzetí jeho ratolestí. Jenže Simpson, jakožto Nicolin bývalý manžel, logicky spadal mezi osoby, které se

měly prověřit jako potenciálně podezřelé. Tou dobou ale neexistoval přímý důkaz o jeho spojení s vraždou, tudíž nikdo neměl problém s tím, že by mu měli potomky svěřit. Jak příhodné... Mohli za ním dokonce zajít osobně. Jeho dům stál nedaleko, asi dvě míle na sever přes Sunset Boulevard.

Zhruba okolo páté vyrazili čtyři detektivové ve dvou samostatných autech na adresu 360 N Rockingham Avenue, kde se rozprostírala hercova rezidence. Před její bránou stál v podivném úhlu zaparkovaný bílý terénní vůz Ford Bronco z roku 1994. Policisté zastavili a chvíli čekali, načež se vydali k interkomu u vstupu. Pokoušeli se členy domácnosti vzbudit, ale bez úspěchu. Zatímco vedoucí zásahu rozhodovali o dalším postupu, jeden z vyšetřovatelů, jistý Mark Fuhrman, se poflakoval na chodníku a svítil baterkou na Ford Bronco. V autě ležely jakési balíčky s čitelným logem „Orenthal Products“. Právě slovo *Orenthal* značí písmeno O ve jméně *O. J. Simpson*. No výborně, uživatele bychom měli. Pro jistotu si však policisté nechali prolustrovat registrační značku vozidla. Zjistili, že patří společnosti Hertz Corporation, jejíž reklamní tvář Simpson byl.

Několik let předtím působil ve zmiňované síti autopůjčoven ve vedoucí pozici José Menéndez, otec nechvalně známých bratrů Lylea a Erika Menéndezových. Ti v noci 20. srpna 1989 zastřelili své rodiče, údajně po letech sexuálního zneužívání a fyzického i psychického týrání. Jejich případu jsem zasvětil přibližně sedmihodinové video, tak až se po dočtení

této knížky budete nudit, koukněte na něj. O. J. Simpson se s Menéndezovými osobně znal. Jednou dokonce přijal pozvání rodiny na večeři, po které si s bratry na zahradě házel s míčem. Lyle později uvedl, že bývalý sportovec míč oběma sourozencům podepsal. Jejich cesty se pak zkřížily ještě jednou – akorát ve vazební věznici, kde se z nich stali „spolubydlící“. Ale nepředbíhejme.

Ticho probouzejícího se dne proťalo Fuhrmanovo volání: „*Lange, pojdte se na něco podívat.*“ Vedoucímu posléze ukázal něco, co se jevilo jako krvavá skvrna na karoserii poblíž kliky na dveřích řidiče. Ale ne, co když je zraněn někdo další?! Co teď? Na zvonek nikdo neodpovídal. V domě se však svítilo. Tak tedy druhý pokus. Kriminalisté si nechali zjistit číslo na Simpsonovu pevnou linku, kam pak opakovaně volali z mobilního telefonu – rovněž bez odezvy. Zbývala poslední možnost. V případě důvodného podezření na nouzový stav smí záchranné složky podle zákona vstoupit do nemovitosti i bez povolení k prohlídce. Krev na autě a exmanželka zabitá o pár bloků dál? Těžko hledat pádnější důvod.

Jenže to už přispěchal zástupce firmy Westec, která se starala o zabezpečení objektu. Potvrdil, že se v sídle určitě nachází pan domácí a pravděpodobně i hospodyně. Vyšetřovatel Fuhrman se začal bát, že stojí před dalším možným místem vraždy. Nabídl se, že přeleze kamennou zídku a odemkne bránu zevnitř. Přibližně ve tři čtvrtě na šest se čtyři policisté přiblížili

k zadním dveřím. Zazvonili, poté zakleпали. Když se nikdo neozýval, obešli dům a zamířili k řadě několika bungalovů. Zde se dobrušili na chlapíka, který se představil jako Kato Kaelin, Simpsonův přítel a host. V dalším z domečků přebývala atraktivní pětadvacetiletá žena, která po probuzení nečekaným hostům prozradila, že se jmenuje Arnelle a že je hercovou nejstarší dcerou. Doprovodila je do hlavního domu, kde si všichni oddechli – žádná jatka se tu nekonala. Jenže majitel nikde. Tak přišel na řadu výslech svědků.

Jako prvního předvolali Kaelina. Brian Gerard „Kato“ Kaelin, narozený 9. března 1959, je známý primárně jako americký herec a televizní moderátor. Svou přezdívku „Kato“ dostal ještě v dětství podle postavy z akčního seriálu *The Green Hornet* (1966), kterou ztvárnila legenda kung-fu filmů Bruce Lee. Brian se s relativně čerstvě rozvedenou Nicole Brown Simpson seznámil už v prosinci 1992 během lyžařského výletu v coloradském Aspenu. Jejich cesty se znovu střetly v lednu 1993, když ho pozvala na večírek ve svém pronajatém domě na Gretna Green Way v Brentwoodu. Na něm Kata zaujal prázdný domek pro hosty. Zrovna sháněl bydlení, a tak neváhal a zeptal se, jestli se může nastěhovat. Mohl. Nicole stanovila nájemné na 450 až 500 dolarů a požádala ho, zda by jí nepomáhal s jejími dvěma dětmi, Sydney a Justinem. Když se v roce 1994 stěhovala na Bundy Drive, Kaelin mohl odejít s ní. Bohužel ale nový dům nedisponoval domkem pro hosty a Brian si potrpěl na své soukromí. Nechtěl se tísnit v malém pokoji. Pomocnou ruku naštěstí poskytl Nicolin bývalý manžel O. J., který shodou

náhod jeden takový prázdný bungalov měl. Jelikož se už dobře znali, Brian nabídku přijal. Ale co dělal večer 12. června 1994?

Popravdě, nic zvláštního. Společně se Simpsonem povečeřel okolo deváté v McDonald's v Santa Monice a pak hned spěchali domů. O. J. se totiž zmínil, že potřebuje stihnout noční let do Chicaga a musí se ještě sbalit. Prý ho zde následující den čeká golf a konference se zástupci společnosti Hertz Corporation. Zkrátka běžná rutina. Po návratu z restaurace se Kato odebral k sobě, kdežto Simpson zmizel v hlavním domě. Letadlo mělo odletět ve 23:45. Herec si objednal odvoz zhruba na tři čtvrtě na jedenáct. Řidič Allan Park dorazil o něco dříve. Údajně objednal sídlo, aby se ujistil, že v oblasti dokáže s limuzínou dobře manévrovat, a aby určil, která příjezdová cesta bude pro vjezd dlouhým autem ta nejvhodnější. Vystoupil, prošel se, zapálil si cigaretu, pak se vrátil do vozu a poslouchal rádio. Zaznamenal, že kolem domu byl nezvyklý klid. Rezidence zela prázdnotou a ve velké budově se nesvítilo. Venku nestál žádný zaparkovaný vůz. Ve 22:40 šofér prozvonil interkom, ale nikdo nereagoval. Pak znovu a znovu. Během čekání se pokoušel dovolat šéfovi, aby ho obeznámil s překerní situací. „*O. J. obvykle chodí trochu pozdě, tak počkej asi do 23:15. Jestli tam do té doby nebude, tak jed' domů,*“ přikázal nadřízený. Během telefonátu Parkovu pozornost upoutal jakýsi muž se svítilnou.

Jak se následně ukázalo, nešlo o opozdilého zákazníka, ale o Briana Gerarda „Kato“ Kaelina. Co tam tak pozdě dělal? Kato podle svých slov chvíli předtím telefonoval se svou přítelkyní. Vyrušily ho ale tři hlasité rány vycházející ze zadní části

nemovitosti, kde se nacházela klimatizační jednotka. Zvuk a vibrace působily tak intenzivně, že se nejdříve lekl, že oblast zasáhlo zemětřesení, a tak popadl baterku a vyšel zkontrolovat škody. Venku se nesetkal s přírodní katastrofou, nýbrž se zaparkovanou limuzínou.

Řidiče však nepřekvapil jen Kaelin. V dáli totiž zpozoroval jakousi „temně oblečenou postavu“, pravděpodobně Afroameričana stejných proporcí, jaké měl O. J. Simpson. Nevšiml si, odkud přišla, ale spatřil, jak míří přímo do budovy. Paráda, konečně je někdo doma! Třeba ho pustí dovnitř. Šofér Park zavěsil a opět dal šanci domovnímu bzučáku. Nyní už se dočkal odpovědi. Z repráku se ozval hlas samotného O. J. Simpsona. Omluvil se, že zaspal, že už se řítí ze sprchy a že dole bude co nevidět.

Kato otevřel bránu. Jakmile limuzína dorazila až před dům, zeptal se řidiče, jestli necítil zemětřesení. Nikoliv. Než se ale konverzace stihla více rozvinout, přičítal se O. J. oděný do sepraných riflí, bílé košile s límečkem a černého kabátu. Simpson si tu noc nechal do auta naložit čtyři cestovní tašky, z nichž u jedné až urputně trval na tom, že si ji ponese sám. Celé to působilo zvláště. Ostatně i během cesty působil roztržitě – opakovaně si stěžoval na vedro, potil se a stahoval okénko, ačkoliv teploměr ukazoval jen něco přes dvacet stupňů. Tak či onak, i přes zpoždění se na palubu letadla dostal včas. A s ním i tři zavazadla. Kam se podělo to čtvrté? Podle očitého svědka kabelu schoval a její dodnes nezištěný obsah vyhodil do koše.

Vyšetřování pokračovalo výsledkem Arnelle Simpson. Ta upřímně netušila, kde přesně se její otec nacházel, a proto

kontaktovala jeho osobní asistentku Cathy Randu, od níž se dozvěděla, že se ubytoval v hotelu Chicago O'Hare Plaza. Po dotazu, proč to policie potřebuje vědět, přišla šokující zpráva. Vyšetřovatelé Arnelle oznámili, že jen několik hodin nazpět zavraždil její nevlastní matku neznámý pachatel. Zdrcená Arnelle pak okamžitě zavolala Alu Cowlingsovi, celoživotnímu rodinnému příteli, jehož jméno vám radím si zapamatovat.

Detektiv Phillips mezitím zatelefonoval do Chicaga a spojil se s hercem. Ačkoliv jej zpráva zjevně zasáhla a vyjádřil silné obavy o své ratolesti, neprojevil žádný zájem dozvědět se jakékoliv podrobnosti ohledně smrti své bývalé ženy. Jen se zeptal, zda děti vraždu viděly, popřípadě jestli zahlédly matčino tělo. Poté slíbil, že poletí prvním letadlem zpět do Los Angeles. Vedoucí vyšetřování Vannatter navrhl, aby Simpsona po přiletu „zadrželi“.

Mezitím si druhý vedoucí vyšetřování, Tom Lange, uvědomil, že jakmile se informace o vraždě Nicole Brown Simpson dostane do médií, stane se hlavním tématem všech rozhlasových a televizních zpráv. Proto se rozhodl zavolat Nicolině rodině a sdělit jim smutnou novinu dříve, než se o ní dozví z jiných zdrojů. Přesně v 6:21 se spojil s jejím otcem Lou Brownem. Když jim oznamoval tragickou zprávu, slyšel v pozadí zoufalé výkřiky Nicoliny sestry Denise: *„Udělal to O. J.! Zabil ji O. J.! Věděla jsem, že ji ten zkurvysyn zabije!“*

V mezích ostatní policisté procházeli zahradu Simpsonova domu a po deseti až patnácti minutách se vrátili k nadřícenému Philu Vannatterovi a oznámili mu, že detektiv Mark Fuhrman

něco našel. Kousek za Kaelinovým bungalovem, na cestičce pokryté listím, ležela zakrvácená pravá kožená rukavice – téměř navlas stejná jako ta, která se našla v zahradě na South Bundy Drive. Blíže se jí však nemohli věnovat – manipulovat s ní směl pouze oprávněný kriminalistický technik – a navíc ji museli nejprve vyfotografovat. Dva kolegové proto vyrazili pro fotografa, zatímco se vedení muselo rozhodnout, zda Simpsonův dům označí jako další místo činu.

Během čekání na techniky Vannatter pečlivě prozkoumal přilehlý prostor. Nedaleko bentley a saabu zaparkovaných na příjezdové cestě zpozoroval kapky připomínající krev. Vedly od západní brány na Rockingham Avenue k zadní části bílého Fordu Bronco. Podobné skvrny se objevily i uvnitř vozu na středové konzoli u spolujezdce. Po návratu do zahrady si uvědomil, že rudé stopy tvoří cestičku až ke vchodu domu.

V sedm ráno pak dorazil fotograf a vše řádně zdokumentoval. Potvrdil, že rukavice vizuálně tvořily pár. Díky tomu, že se důkazy nacházely na viditelném místě, mohla je policie na základě tzv. pravidla *plain view doctrine* bez problémů sesbírat i bez předchozího soudního příkazu, aniž by narušila Simpsonovo právo na soukromí. I díky tomuto důkazu Vannatter následně usoudil, že sídlo O. J. Simpsona splňuje podmínky k tomu, aby ho mohl prohlásit za druhé místo činu spojené s předchozí dvojnásobnou vraždou. Celou oblast nechal uzavřít a kriminalistům udělil pokyn ke sběru a zaevidování forenzních nálezů, stejně jako k odtahení vozu Ford Bronco do policejní garáže. Vedoucí vyšetřování o nové skutečnosti informoval svého

parťáka Toma Langeho a zamířil na stanici West Los Angeles, aby připravil příkaz k domovní prohlídce.

A že už byl nejvyšší čas. O tragédii se ve městě začalo štěbetat a do Brentwoodu se pomalu, ale jistě hrmuly zástupy novinářů, kteří se strategicky utábořili na malém kopci naproti Nicolinu domu. S dobrým teleobjektivem odtud získají ne jeden záběr, za který jim redakce urvou ruce. Aby se Tom Lange vyhnul nechtěné publicitě a do jisté míry ochránil soukromí obětí, nechal ženino tělo přikrýt dekou z domu.

Lange následně zaurgoval, aby na místo činu přijeli koroneři a postarali se o důkladnou prohlídku obětí. Ostatní policisté obcházeli sousedství, hovořili s místními, zapisovali poznávací značky a probírali popelnice v naději, že objeví vražednou zbraň. Při obhlídce bloku si Lange všiml černého Jeepu Cherokee zaparkovaného na příjezdové cestě za bytovým domem. V přilehlé garáži parkoval bílý kabriolet Ferrari Mondial, u nějž detektiva zaujala zejména espézetka, která tvořila legrační slovní hříčku L84AD8. V češtině nám moc nedává smysl, ale když ji přečtete anglicky, vznikne výraz „Late for a Date“, tedy v překladu „Pozdě na rande“. Jinak zde neobjevil nic neobvyklého. Ano, na zábradlí schodiště vedoucího do domu jej sice ještě zarazila lehce rozteklá mrzlina Ben & Jerry's, ale vzhledem k tomu, že se v domě pohybovali dva caparti, nepůsobila podezřele. Pak vešel do dovnitř. Všechny věci, až na nůž s dlouhou rukojetí, který ležel na sporáku, se zdály být na svém místě. Návštěvu lupiče tedy nejspíše může vyloučit. Přesunul se ven, kde sledoval krvavé stopy a kapky vedoucí k jedné z branek. Odtud

pokračoval dál, dokud nedošel k zesnulým. U nich pozvedl onu zakrvácenou bílou obálku a zjistil, že skrývá něčí brýle.

Z přemýšlení ho záhy vyrušil příjezd koronerky a jejího asistenta. Ti se jali podrobněji prozkoumat rozsah ženiných zranění, která jsem blíže popsal v úvodu kapitoly. Nezmínil jsem se ale o pozoruhodném nálezu na Nicoliných nohách. Její bosá chodidla „zářila čistotou“. Jinými slovy – Nicole zřejmě nešlápala do žádné z mnoha krvavých kaluží, což naznačovalo, že zemřela jako první. Možná byla dokonce jediný plánovaný cíl. Po ohledání ostatků je příslušní pracovníci ze všech úhlů vyfotografovali, zapsali jejich přesnou polohu, zabalili je do vaku na těla a naložili do dodávky. Koronerka poté obrátila pozornost k doposud neztotožněné mužské oběti, u které provedla obdobné úkony a zaevidovala již zmíněnou míru poranění. Rovněž si všimla detailů na mužově oblečení – světlou košili měl vyhrnutou a na zádech pokrčenou, což naznačovalo, že vrah mohl nešťastníka chytit, možná s ním zápasit nebo jej dokonce zabít už na chodníku a poté ho přetáhnout na místo nálezů. V zadní kapse džínů se pak našla peněženka, která výrazně pomohla s identifikací. Dle řidičského průkazu šlo o pětadvacetiletého Ronalda Lylea Goldmana. Pojďme si jej ve zkratce představit.

Ronald Lyle Goldman se narodil 2. července 1968 do židovské rodiny žijící v Chicagu ve státě Illinois. Jeho rodiče se poměrně brzy, zhruba v jeho šesti letech, rozvedli. Chvilí bydlel u matky Sharon, ale nakonec se svou malou sestřičkou Kimberly trvale zakotvil v péči jejich otce Frederica. Z chlapcova

mládí víme to, že okolí jej už od raného věku popisovalo jako nesmělého, avšak milého, ochotného a svědomitého klučinu, který rád pomáhal a miloval své bližní. Pravidelně působil jako táborový vedoucí a dobrovolničil u malých pacientů trpících mozkovou obrnou.

„Šlo o jednoho z nejlaskavějších a nejštědřejších lidí, jaké jsem kdy znal,“ uvedl Ronův blízký kamarád. Jeho sestra Kimberly jej doplnila: „Můj bratr? Velkorysý, skromný, pracovitý a cílevědomý člověk, který se chtěl oženit, mít rodinu a stát se úspěšným.“

Navštěvoval střední školu Adlai E. Stevenson High School na chicagském předměstí Lincolnshire a po maturitě nastoupil na Illinoiskou státní univerzitu, kde se chtěl věnovat psychologii. Studium však přerušil po necelém semestru – v období, kdy mu otec oznámil zásadní novinku. Po dlouhých třinácti letech, kdy se o své děti staral sám, si našel novou partnerku, Patti, se kterou plánuje svatbu. Po ní se s novou manželkou, jejími třemi dětmi z předchozího vztahu a dcerkou Kim přestěhoval za teplem do jižní Kalifornie. Ron s nimi nemusel. Přece jen už měl věk na to se osamostatnit. I přesto ani chvíli neváhal, zanechal vysokoškolských povinností a odešel s rodinou. Je však nutné zdůraznit, že i navzdory tomu, že jeho táta podnikal a dařilo se mu, Ron žil nezávisle a nežádal od něj žádnou finanční podporu.

V Kalifornii se hoch rychle otrkal a zamiloval si to tam. Nejen že ho bavil tamní pestrý noční život, ale našel se i v lokálních sportech – naučil se hrát plážový volejbal, posiloval, surfoval a jezdil na kolečkových bruslích. Do toho stíhal docházet na kurzy komunitní instituce Pierce College. Ron se po

přestěhování živil různě – nejčastěji se uvádí, že pracoval jako tenisový trenér, headhunter, promotér, příležitostný model (dokonce se prý toužil stát hercem), ale také jako barman či číšník. V Brentwoodu si přál jednoho dne otevřít vlastní bar nebo restauraci, jenže k tomu ještě potřeboval získat zkušenosti a pochopit, jak svět podnikání funguje. Ostatně právě proto v gastronomii vystřídal tolik různých rolí.

K té nejvýraznější pravděpodobně patřilo číšničení v brentwoodské restauraci Mezzaluna. Podnik se nacházel jen asi deset minut chůze od 875 South Bundy Drive, a proto jej pravidelně a ráda navštěvovala i Nicole Brown Simpson (a také proto, že jeden čas randila s jeho provozním Keithem Zlomsowitchem). Nicole si s přátelským číšníkem Ronem padla do oka. Rozuměli si a velmi brzy se z nich stali přátelé.

Ale co dělal 12. června 1994 na místě činu? Tuhle záhadu muselo policejní oddělení města Los Angeles teprve rozlousknout. Po odvezení Goldmanova těla se vyšetřovatelé zaměřili na onu zvláštní levou tmavě hnědou rukavici nalezenou poblíž. Proč zvláštní? Jednak měla o něco větší velikost, než jakou by obvykle nosil běžný muž, a jednak působila relativně elegantně a draze – měla kašmírovou podšívku se štítkem odhalujícím výrobce, značku Aris-Isotoner.

Kolem jedenácté dorazil vedoucí vyšetřování Phil Vannatter zpět na South Bundy Drive s čerstvě schváleným příkazem k prohledání Simpsonova domu. Příkaz předem konzultoval s prokurátorkou a ostrílenou právníčkou Marciou Clark, která se měla samotné prohlídky i zúčastnit – nejspíše aby dohlédla

na dodržování zákonných postupů. Po krátké poradě se svým kolegou se pak Vannatter přesunul k Simpsonově rezidenci, kde se setkal s obhájcem Howardem Weitzmanem, jehož herec krátce předtím kontaktoval a požádal ho, aby k němu přijel.

Vyšetřovatelé následně vešli do domu. Během příprav prohlídky je však vyrušil hluk z venku. Vannatter se ohlédl a na trávníku spatřil O. J. Simpsona v želízkách. Chudák, před chvílí přijel v doprovodu dalšího advokáta z letiště a už ho lapli. Ajaj, chyba. Ačkoliv si detektiv přál potenciálně podezřelého „zadržet“, rozhodně se nezmínil o použití pout. Přispěchal k němu a okovy mu sundal. Jenže v tu chvíli ho zarazil drobný detail – Simpson měl obvázaný prostředníček. Prozatím to nechal být, ale věřil, že se ještě naskytne příležitost se na poraněný prst zeptat.

Je nutné zdůraznit, že policisté rozhodně nechtěli Simpsona zatknout. Tedy prozatím. V případě, že by tak učinili, by si sami podkopali nohy. Spustili by tím osmačtyřicetihodinovou lhůtu na podání obvinění, což rozhodně nestačilo k ukončení vyšetřování, natož jeho jednotlivým úkonům, jako je řádná inspekce nemovitosti, sběr a analýza všech forenzních stop nebo potvrzení výsledků krevních testů, které by ukázaly, zda je exmanžel oběti skutečně možným pachatelem. Ale přesto jej potřebovali vyslechnout, jen ne pod nátlakem. Dohodli se s ním, že se po prohlídce přesunou do tehdejší centrály LAPD (policejní sbor Los Angeles Police Department) Parker Center sídlící v centru města.

Sem Simpson dorazil se svými dvěma právníky. Ti působili překvapivě klidně – natolik, že klienta brzy nechali se strážci zákona o samotě a šli na oběd. Rozhovor začal ve 13:35 a trval 37 minut. Jelikož nikdo nikoho formálně nezadržel a neexistovaly žádné důkazy spojující herce s vraždami, šlo ve své podstatě o uvolněné a klidné povídání, během kterého mohl O. J. kdykoliv vstát a odejít. Zároveň nemusel odpovídat na žádné otázky. Vannatter a Lange přemýšleli nad co nejefektivnější taktikou. Chtěli, aby se rozmluvil a třeba se i prořekl. Toho pravděpodobně docílí jen s klidnou atmosférou. Zároveň ale zoufale potřebovali získat vzorek jeho krve, souhlas s vyfotografováním rány na ruce, než se zahojí, a otisky prstů, což pochopitelně vyžadovalo plnou spolupráci.

Plán víceméně zabral. O. J. Simpson se zapléтал v detailech a jeho výpovědi se nejevily zcela konzistentní. Protiřečil si. V jednu chvíli například tvrdil, že před cestou do Chicaga spěchal, později zas, že se připravoval pozvolna a do večera si jen tak pro relaxaci odpaloval golfové míčky na trávníku svého pozemku (a nikdo ho u toho neviděl). Uvedl, že měl ten večer, kdy se odehrály vraždy, obuté tenisky, což negovaly snímky pořízené v inkriminovaný den. Rovněž se snažil vysvětlit, jak přišel k poranění na prstu. Prý si jej náhodou pořezal v Chicagu, když se dozvěděl o smrti své bývalé ženy. Na námitku, že se ale nějaká krev našla v jeho autě, otočil a přiznal, že si šrám způsobil už 12. června, ale nepamatuje si jak. Ránu pak prý omylem znovu otevřel v chicagském hotelu, když se pořezal o střepy.

Z pozdějšího bádání vyplynulo, že v hotelovém pokoji č. 915 v O'Hare Plaza příslušníci chicagské policie zjistili rozbité sklo v umyvadle, dále lístek s telefonním číslem a povlečení s krvavými fleky. Manažer hotelu si také vzpomněl, že Simpson požádal recepci o náplast na prst, protože se „říznul o papír“.

Každopádně i přes nesrovnalosti Simpson policisty ujišťoval, že je nevinný. Aby se přesvědčili sami, zcela dobrovolně souhlasil s poskytnutím svých otisků, svolil k pořízení fotografie řezné rány na prstu a nechal si vzít vzorek krve pro následnou analýzu. Po všech procedurách odešel i s právníky. Detektivové se odebrali do své kanceláře. Podali hlášení svému nadřízenému a vyložili mu své poznatky. Zanedlouho nasedli do aut a vydali se zpět do Brentwoodu. Tou dobou už jejich kolega – kriminalista Dennis Fung – uzavřel místo činu na South Bundy Drive a i se zbytkem týmu se přesunul do Simpsonova domu na Rockingham Avenue.

Nicméně schůzka vyšetřovatele utvrdila v přesvědčení, že za vraždami stojí právě O. J. Simpson. Přesto však pochopitelně zůstávalo otázkou, co ho k tomu mohlo vést. Abychom pochopili možný motiv, musíme se na chvíli vrátit do minulosti a podívat se blíže na jeho život a vztah s Nicole Brown.

Orenthal James Simpson přišel na svět 9. července 1947 v kalifornském San Franciscu. K nevšednímu jménu přišel díky své příbuzné: „Měl jsem tetu,“ vzpomínal Simpson v rozhovoru

pro časopis LIFE v roce 1968, „*která přišla za mou matkou a pojmenovala mě Orenthal a mého bratrance Ercale. Pak úplně otočila a svým vlastním dětem dala běžná jména jako Stanley, Stewart a Pam. Jediné, co mi k tomu kdy řekla, bylo, že je to jméno nějakého francouzského nebo italského herce, kterého měla ráda. Nevím. Možná, že když ho vymýšlela, nasávala nebo tak něco.*“ Zajímavé je, že se dodnes přesně neví, o kterého umělce mělo jít a jestli vůbec existoval. A druhá pozoruhodnost – od narození všichni kloučkoví říkali O. J. Své křestní jméno neznal, dokud mu jej ve třetí třídě nepřečetl učitel. Ale přesuňme se k rodině.

Její část pocházela z Louisiany. Matka Eunice se živila jako ošetřovatelka na psychiatrickém oddělení, otec Jimmy Lee uklízel ve Federální rezervní bance a v jakémsi privátním klubu a vařil. Rovněž ho v určitých kruzích znali jako drag queen – tedy muže, který se obléká a stylizuje do výrazné ženské podoby, často v rámci uměleckého nebo zábavního vystoupení. Později oznámil, že je homosexuál, a v roce 1986 zemřel na AIDS (ale jeho nekrolog uvádí jako příčinu skonu rakovinu).

Kromě Orenthala měli Simpsonovi ještě jednoho syna, Melvina Leona, a dvě dcery Shirley a Carmelitu. Po rozchodu rodičů v roce 1952 (otec pravděpodobně opustil rodinu kvůli jinému muži), tedy v „Oudžejových“ čtyřech letech, je vychovávala matka. Sourozenci vyrůstali v bídných poměrech tehdy chudinské čtvrti Potrero Hill známé především kvůli kriminalitě a nekonečným řadám oprýskaných sociálních bytů. Ostatně možná právě kvůli nízké životní úrovni a nedostatečné výživě

trpěl Simpson v dětství rachitidou, nebo chcete-li křivicí, one-mocněním kostí, v důsledku něž tvrdé tkáně měknou a mění svůj tvar (křiví se). Až do svých pěti let tak musel skoro každý den nosit speciální kovové ortézy trochu podobné těm, které můžete znát z filmu *Forrest Gump* (1994).

„Mnoho matek ze sociálního bydlení žilo primárně z dávek. Ale Eunice Simpson ne. Pracovala dlouhé hodiny a často brala i noční směny v San Francisco General Hospital, aby měla rodina co jíst. Ona a další matky ze sousedství si navzájem s dětmi pomáhaly. Když mě paní Simpson viděla, jak dělám brikule, rychle mi jednu stříhla. To stejné platilo i obráceně. Jakmile moje máma zahlédla tropit nepravosti, „Oudžeje“, taky mu dala facku. Prostě běžná praxe. Sousedé hlídali děcka jiných sousedů,“ popsal tehdejší situaci Joe Bell, Simpsonův kamarád z dětství a spoluhráč ze středoškolského týmu.

V éře raného dospívání, zhruba ve třinácti, se Orentthal přidal k pouličnímu gangu Persian Warriors (dobové noviny uvádějí, že ho dokonce založil a vedl), v důsledku čehož (a taky hlavně kvůli rvačkám a krádežím jídla) si vysloužil údajně několik zadržení a víkendový pobyt v nápravném zařízení pro mladé delikventy. „Když ses nudil a chtěls vydělat nějaké peníze, šels vykrást obchod s koláči,“ vzpomínal Simpson. „Dělalo se to tak jednou za měsíc. Koláče se buď prodaly, nebo ses jimi nacpal. Mezi moje oblíbené patřily ostružinové. (...) Pak jsme kradli z různých továren a skladů v průmyslové zóně... Sardinky, nealkoholické nápoje z dodávek, ale za asi nejtěžší úlovky považují hovězí maso. Jo, to bylo peklo valit ty kusy z kopce. Na